

Chtěla mu poskytnout nějaký čas. Věděla, co pro něj znamená být na tomhle místě, dojít na konec příze a zjistit, že není sám.

Problém byl, že pátrání po stavu nebylo vůbec v plánu. Měli ho najít hned.

Dílna byla obrovská, na výšku od podlahy ke stropu dobrých šest vilích výšek. Měla ale jen jedno podlaží a žádné další místnosti ani oddělená patra. Nebylo kde ukrýt veliký rám stavu, takový, jaký měl Snovač v Chmýřenci dílně.

Modrovločka přesto prohledala každé zákoutí místnosti a pokoušela se nevnímat nervozitu, která v ní narůstala, když se stav ne a ne objevit. Strčila hlavu za napínací rám, odsunula od stěny balíky lnu a bavlny, pokryté popraškem sněhu, prohrabala skříň plnou krejčovských drobností a – což bylo komické – hromadu paží z figurín, které se vysypaly ven, když otevřela dveře skříně. Modrovločka jednu paži zvedla a otočila se ke Snovačovi. „Nepotřebuješ pomocnou ruku?“ zeptala se a nervózně se zasmála.

Pohled na jeho tvář jí ale zmrazil úsměv na rtech.

Upustila ruku a přelétla ke stolu, u kterého stál a hleděl na knihu a něco, co vypadalo jako rám obrázku bez obrázku. „Tohle je jeden ze Steliných deníků.“

„Co se v něm píše?“

„Spousta věcí.“ Snovač si odkašlal a ukázal na jednu stránku. „Tohle je ale ze všeho nejdůležitější.“

Modrovločka zprvu nechápala, na co se dívá nebo proč se Snovač tváří, jako by mu bylo stejně nevolno jako jí. Pak si všimla nákresu čehosi, co vypadalo trochu jako rám obrázku ležící na stole vedle něj.

O vteřinu později si ale uvědomila, že to není žádný rám obrázku. Byl to jednoduchý dřevěný obdélník s desítkami drobounkých hladkých kolíků, které čnely z rámu jako malinké rampouchy.

„Tohle je ruční stav. Starý model,“ řekl Snovač zastřeným hlasem. „Patřil Stelle.“

Zvedl rám – spíš jeho část. Vzápětí z něj odpadlo několik drobounkých kolíčků. Většina rámu zůstala na stole. Modrovločka až teď konečně pochopila.

Stav byl rozbitý.